



Phosphorvs sive Ioannes Baptista nativitas, vita, mors

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia 13. Ioannis caput plane regium ferculum. Momvs Herodem irridet,
simulque terret.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70001)

Quid tibi vis mulier nigris dignissima barris,
 Tuque adeo crudo cui flagrat ira mero?
 Ut quid inhumanum, suæstis Atrea mensis,
 Væ! tibi prædo lupâ de saliente paris?
 Non tam flore meri, quam quem bibit imbre cruoris,
 Credo, reum cyathis erubuisse merum,
 Nec dubium quin triste scelus, dirosque larronis
 Effugere optabas sæpè Lyæ toros,
 Et viduis fluxerè comis hinc inde corollæ:
 Fluxa corolla necis lugubris omen erat.
 Omnibus en, violis & i queis modò legerat hospes,
 Nunc is io (vatis quæ nota prima) legit.
 Seu potius vetus & i nunc in væ transit, & i & i;
 Pro violis, spinas Rex lege digne rogo.
 Væ tibi! vè mœchæ! rabidæ væ triste puellæ!
 Si qua puella fuit, quæ tigrin arte facit.
 Ai & i væ vobis, sed vari spes canit & i.
 Vnde canat pleæro cœlire semper io.
 (a) & i, id est heu in violis videtur scriptum.
 & i e, id est semper.
 Io prima in Ioanne est syllaba triumphî nota.

Elegia 13.

Ioannis caput planè regium ferculum.

M O M V S

Herodem irridet, simulque terret.

Cœna calet, cœnæque sonat geniale theatrum,
 Thusque coronatis libat acerra focis
 Admissi thalamo Proceres speratis Iacchum?
 Fercula tincta gato, pocula læta mero?
 Aut leporum pulpas, mullosue, Iouisque cerebrum?
 Læ Veneris, vel si suavior esca sapit?
 Quis queat hæc priuis epulis cœnare popelli:
 Grandius exposcit regia cœna decus.

Res nimium plebeia lepus, grus, caprea, ceruus,
 Fauus & è Colchis discolor ales agris.
 Et Como comes Ambitio, fastusque Lyæo est,
 Diuite cui splendent pocla superba toro.
 Nil lepus hîc regale sapit, nil hædus, & hinnus,
 Ni lanx delicias sanguine pota bibat.
 Vatis, & eximij caput huc inuitat, Idumen
 Qui regit; hinc epulum quò sibi dulce struat.
 Scilicet hoc deerat natali Regis honori;
 Vt ferus humanâ se dape pascat homo.
 Crede mihi, laus est Regum dignanda coronis;
 Vt qui vixit homo; se velit esse feram,
 Inque sacrum caput ad thyasos, citharaique facesque,
 Scurra satur Baccho, vel dape, probra vomat,
 At quas Circæia sic efferat arte Dione;
 Opprimet has Nemesis facta Diana, feras,
 Iamque suis designat Adrastia Diua sagittis
 Pardalin, & pardum, par scelus ambo luent,
 Concordes Parcæ parili de stamine fusos
 Ire iubent; fontes par vbi pœna manet,
 Qui caput hoc insons, Amathuntida sæuus ad aram
 Immolat; ipse nocens victima Ditis erit.

Elegia 14.

Admiratur conuiua caput Ioannis in-
 solens, & crudele natalitiæ coenæ
 gaudium.

QVERELA CONVIVÆ.

Fax natalitios solennis adoptat honores,
 Et pingues nebulas vncta lucerna vomit.
 Funde merum cyathis tribus; & dabo terna rubenti
 Oscula crystallo, qualia Bacchus amat.
 Rex salue, consorsque pari Regina iuuentâ,
 Ver vbi genua virent, duc geniale toro.
 Viue diu. scyphus Hercules toti hîc ebibet annos,
 Quot sonat Herodes, & sua Iuno notas.

R V

Iam